

ВОЛЪТЪ И МРАВКАТА

Еднажъ Дѣдо Господь казалъ на едно ангелче съ златни крилца:

— Златокриличко, хайде ела съ мене да ми носишъ торбичката. Ще ида да видя какъ живѣятъ живитѣ души на долната земя. Тури и хлѣбъ въ торбата, че може да закѣснѣемъ.

Ангелчето подскочило два пѣти отъ радостъ, нарамило торбичката, турнало въ нея хлѣбъ и бучка сиренце и заприпкало следъ дѣда Господа.

Слѣзнали на земята. Ангелчето не можело да се нарадва. Кѣде е виждало то таквизъ работи! Де какво срещне, все ще заприкаже. Разправя се съ цвѣттята, камъче захвърли, пеперудка подгони — и часъ по часъ бърка въ торбата.

— Дѣдо Господи, гледай, гледай, какво е това гърбато, рогато?

— Охлювъ.

— А, това ли е, дето децата му викатъ: „Охлю-бохлю покажи си рогата“. Чакай да го видя по-хубаво!

Дѣдо Господь си думалъ:

— Беля си взехъ съ туй златокриличко. Що ми трѣбваше. И самъ щѣхъ да си нося торбата... Хайде, хайде дѣдовото, по работа сме тръгнали, не се спирай! — подканялъ го часъ по часъ дѣдо Господь.

Срещали бубулечки, животинки и всѣко тичало да цѣлуне ржка на дѣда Господа, да му се оплаче и нѣщичко да изпроси.

Дѣдо Господь кое похвали, кое посмѣри, нѣкое и накаже.

На пладне станало силна жегга.

— Дѣдо Господи, да идемъ на сѣнка и да починемъ — рекло ангелчето.

— Да седнемъ, миличко.

Разположили се край едно поточе. Ангелчето извадило изъ торбичката хлѣбъ и сиренце и сладко-сладко си похапнали...

— Я слушай, дѣдовото, азъ малко ще дрѣмна, пѣкъ ти хемъ играй, хемъ се навъртай тѣдѣва. Може нѣкой да ме потърси.